

Munich Personal RePEc Archive

ECONOMIC EFFICIENCY OF PUBLIC ADMINISTRATION IN EUROPEAN UNION AND ROMANIA

Antonescu, Daniela

Institute of National Economy

27 November 2016

Online at <https://mpra.ub.uni-muenchen.de/75291/>

MPRA Paper No. 75291, posted 27 Nov 2016 20:50 UTC

EFICIENȚA ECONOMICĂ A ADMINISTRAȚIEI PUBLICE DIN UNIUNEA EUROPEANĂ ȘI ROMÂNIA

Dr. Daniela ANTONESCU¹

Institute of National Economy

¹PhD., Senior researcher II, Institute of National Economy, Romanian Academy, Contact:
daniela.antonescu25@gmail.com

EFICIENȚA ECONOMICĂ A ADMINISTRAȚIEI PUBLICE DIN UNIUNEA EUROPEANĂ ȘI ROMÂNIA

Abstract:

Romania are placed on the last place in the *Top of Europe* in terms of government efficiency. This position is given by the value of a many indicators, often used in World Bank assessments, that takes into account the capacity of central and local government, the characteristics of the regulatory system, level of corruption, its impartiality and the quality of public services provided. The article present, sintetically, the evolution of the main theories of public administration and, practically, to compared Romania with to other European countries, it is found that the value of many public administration indicator has not changed substantially in the last 7 years, Romania occupying constantly the last place.

The analysis provides an alternative insight into the analysis of public administration capacity as one of the main dependent links to the quality of government indicator and formulates some elements for a possible development framework for the future reforms.

Cuvinte-cheie: sector public, administrație publică, reforma administrativă, bunăstare socială, eficiența economică

Clasificare JEL: H10, H11, H41, H50

1. INTRODUCERE

Administrația publică prezintă o importanță crucială în contextul eforturilor de identificare a celor mai potrivite instrumente de redresare și de stimulare a creșterii economice, pe coordonatele impuse de actualele transformări globale. Pentru a răspunde acestor provocări, este necesară reformarea administrației publice, prin restructurări organizaționale, printr-un management adecvat al resurselor umane angajate, al finanțelor publice, prin descentralizare și reforme legislative, orientate spre rezultat. Prin obiectivele pe care le urmărește (sănătate, învățământ, cultură, apărare, infrastructura), administrația deține un rol determinant în dezvoltarea durabilă, economică și socială. Într-un stat modern, administrația publică are un nou rol, determinat de schimbările intervenite în evoluția societății omenеști, care și-au pus amprenta asupra caracteristicilor sale, astfel:

1. *revoluția industrială* a determinat creșterea urbanizării marilor orașe și apariția unei administrații mai puternice financiar;
2. *schimbările intervenite în filozofia politică* (de la intervenția statului minimalist, laissez-faire, și până la statul perfect integrat în economie) s-au concentrat pe efecte și rezultate;
3. *aparitia noilor alianțe între state*, sub forma organizațiilor internaționale (UE, ONU etc.), a condus la reformarea obiectivelor administrației publice, în cadrul teritoriilor naționale, inclusiv la nivel mondial;
4. *creșterea demografică globală* a pus presiune pe resursele existente, impunând în mod stringent introducerea criteriilor de eficiență în activitățile și domeniile specifice administrației publice.

Urmărind asigurarea unui anumit nivel de eficiență a activității, managementul actual al oricărei administrații publice moderne trebuie să pornească de la următoarele premise: resursele cheltuite trebuie să-și găsească cea mai bună întrebuințare, să răspundă unor nevoi pe termen lung, adaptându-se rapid noilor condiții.

Prin noile forme de management aplicate și principiile inovatoare pe care se promovează, administrația publică a evoluat în mod constant și permanent, devenind o formă dinamică de guvernare. În prezent, statele dezvoltate se caracterizează printr-o administrație publică puternică, ce contribuie la creșterea nivelului general al bunăstării sociale.

Lucrarea de cercetare intitulată ***Criterii de eficiență economică și socială a administrației publice din România*** își propune să analizeze, teoretic și practic, eficiența administrației publice, factorii de influență, instituțiile implicate, resursele și condițiile necesare unei bune guvernări, având următoarele obiective specifice:

Obiectivul specific 1: prezentarea, în mod sintetic, a principalelor teorii ale administrației publice (principii, reprezentanți, influențe și tendințe);

Obiectivul specific 2: identificarea tehnicilor și metodelor specifice de determinare a eficienței și eficacității administrației publice;

Obiectivul specific 3: evaluarea globală a administrației publice din Uniunea Europeană și România;

Obiectivul specific 4: concluzii și propuneri de îmbunătățire a eficienței administrației publice; posibile direcții de reformă.

Utilizând informațiile statistice existente în baze de date naționale, ale UE și în Rapoarte de specialitate ale Băncii Mondiale, FMI etc., lucrarea de cercetare analizează aspectele relevante ale evoluției și dezvoltării administrației publice, în contextul schimbărilor recente, înregistrate la nivel național și global.

2. Administrația Publică – State of the art

Abordarea teoretică a unui fenomen de natură economică-socială reprezintă o condiție prealabilă, indispensabilă oricărui demers științific², contribuind la îmbunătățirea aspectelor practice.

În cadrul abordărilor teoretice generale, administrația publică ocupă un rol special, datorită faptului că obiectivele și acțiunile sale au în centrul atenției omul și aspirațiile acestuia către bunăstare. Aceste abordări prezintă un caracter eclectic și multi-dimensional, fiind important de stabilit, încă de la începutul demersului științific, faptul că *administrația publică* (AP) este un efect al statului național și o componentă a științelor sociale.

Primele informații legate de prezența unor forme de administrare a societății aflată sub incidența puterii statului provin din timpuri mai vechi. Aceste forme au evoluat și s-au specializat, ajungând să prezinte anumite caracteristici, în funcție de obiectivele urmărite (sănătatea, învățământul, cultura, finanțele, justiția etc.). Totuși, într-un mod comun-generalizat, instituționalizarea capacității administrative reprezintă fundamentul administrației publice, acest tip de aranjament regăsindu-se în toate societățile³.

Primele abordări teoretice care au dominat în mod hotărâtor secolul XX îi amintesc pe Weber, Wilson și Taylor, care au avut contribuții importante la dezvoltarea acestui sector. Astfel, *teoria managementului birocratic și cea a managementului științific* reprezintă baza de pornire a abordărilor teoretice clasice⁴. Ulterior, modelul clasic al administrației publice se dezvoltă, transformându-se într-un instrument nou și flexibil de management, adaptat cerințelor pieței și noilor forme de guvernare. Aflate permanent sub influența experiențelor generale și specifice ale diferitelor etape de evoluție societală, noile modele de administrație sunt aplicate, inițial, în țări anglo-americane, acestea jucând un rol important în modernizarea și promovarea lor pe plan global.

În timp, administrația publică s-a dezvoltat, într-un cadru politic și instituțional specific, pe următoarele etape:

- **Etapa abordărilor teoretice clasice** (în perioada 1800-1950);
- **Etapa teoriilor moderne** – cu sub-etapele: (a) 1950-1960 – dezvoltarea generală a administrației publice, (b) 1960-1970 - *Noua administrație publică*, (c) 1980-1990 – *Noul management public* (reinventarea guvernării), (d) după 1990 - *administrația publică modernă și buna guvernare*.

²Hanekom S.X., Thornhill C. (1986), *The Functions of the Public Administrator*, ISBN-10: 0409103055.

³Caiden E. Gerald. (2009), *Administrative reform*, ISBN 978-0-202-30961-3.

⁴Weber, Max. 1895/1994. *The Nations State and Economic Policy* (Freiburg Address) in Weber: Political Writings, P. Lassman and R. Speirs (ed. and trans.), Cambridge: Cambridge University Press.

În abordarea clasică, administrația publică este privită ca un sistem organizat, format din instituții, mecanisme, resurse și obiective specifice (sănătatea, învățământul, infrastructura etc.), ce susține funcțiile statului, într-o manieră stabilă și predictibilă.

Dintre reprezentanții principali, îi putem aminti pe Wilson Woodrow (SUA) (care a introdus și ideea de administrație publică⁵), pe Taylor Frederick Winslow⁶ (SUA) și pe Max Weber (Germania).

Modelul clasic al administrației publice se afla sub control politic formal, fiind bazat pe o ierarhie strict birocratică, cu angajați permanent și oficiali neutri sau anonimi, motivați de interesul public, servind partidul și administrând politicile stabilite de reprezentanții politici⁷. În modelul clasic se regăsește cel mai important element preluat și de noile abordări: *separarea administrației publice de mecanismele și influențele politice*⁸. În modelul clasic există condiționarea administrației publice de *relație personale*, adică de loialitate față de anumite persoane recunoscute în societate: miniștri, regi, lideri (etapa fiind cunoscută sub denumirea de *Eră a nepotismului sau a patronajului*). Reguli clare de formare a administrației publice pe baza meritelor și neutralității politice încep să fie stabilite de abia la sfârșitul secolului XIX, moment în care s-a exclus din peisaj dependența și clientelismul politic.

În administrația publică americană, dar și în unele state europene, au început să fie promovate mecanisme impersonale de administrație publică, formal reglementate și ierarhizate. Apare, astfel, conceptul de *birocratie ideală*, definit de Weber ca o formă dominantă într-o societate juridică și rațională, în care angajații deșin un rol important. La acesta se adaugă conceptul de *dihotomie politico-administrativă*, lansat de Wilson, care delimitează politicul de activitatea administrativă, considerând că politicul formulează politicile, în timp administrația publică le implementează, fiind necesară o distincție clară între cele două⁹. Chiar dacă această dihotomia dintre politică și administrație nu poate elimina corupția din administrație, Wilson consideră că o poate influența. Din punct de vedere teoretic, dihotomia este ușor de realizat, dar în practică este dificilă separarea clară între politic și administrativ. O altă abordare teoretică importantă este cea privind eficiența administrației publice, care poate fi susținută prin standardizare, control și printr-un management științific aplicat (standardizarea a reprezentat punctul central al activității administrației publice, până în anii '40¹⁰).

După 1940, eficiența administrației publice începe să fie evaluată, pe scară largă, cu ajutorul tehnicilor și modelelor matematice. Astfel, un model de referință în domeniu este *Modelul utilității așteptate subiective* (MUAS) elaborat de Herbert Simon¹¹ (laureat al premiului Nobel în anul 1978 pentru analiza proceselor de decizie în organizațiile economice), care definește condițiile optime care pot *justifica perfect eficiența administrației publice, care funcționează în condiții de incertitudine și dependență față de factorii politici-decizionali*.

⁵Wilson W., (1887), *The Study of Administration*.

⁶Frederick Winslow Taylor a publicat în anul 1911 una dintre cele mai importante lucrări ale sale, intitulată *Principiile managementului științific*.

⁷Hughes, Owen E., (2003), *Public Management and Administration: An Introduction*, PalgraveMacmillan.

⁸Hoos, J., G. Jenei, Vass L., (2003), *Public Administration and Public Management: Approaches and Reforms*, în: *Public Policy in Central and Eastern Europe: Theories, Methods, Practices*, (eds.) M. Potucek, L.T. Leloup, G. Jenei, L. Varadi, NISPAcee.

⁹Wilson W., *The Study of Administration*, *Political Science Quarterly*, Vol. 2, No. 2 (1887).

¹⁰http://www.norton.com/college/history/america-essential-learning/docs/FWTaylor-Scientific_Mgmt-1911.pdf

¹¹<http://www.dieoff.org/page163.htm>

Transformarea modelului tradițional de administrație publică într-o formă modernă de management public s-a realizat prin „îndepărtarea, în etape progresive, de doctrinele tradiționale, bazate pe ierarhii organizate, pe birocrăție, pe duplicate și suprapuneri, și apropierea de *noul management public*”¹² (Hood, 1996).

Perioada anilor '60 marchează apariția noului model de administrație publică, bazat pe principii de participare, descentralizare și birocrăție reprezentativă, pe alocarea eficientă a resurse, pe piață, antrenând tehnici utilizate de mediul privat, în scopul diminuării efectelor negative ale pieței concurențiale”¹³. Totuși, tranziția de la modelul clasic spre noul management public nu a fost lineară, ci inegală, contestată și, de multe ori, dificil de implementat¹⁴.

Noul management public nu a avut o abordare unitară, fiind privit și înțeles în mod diferit (Lane, 1994): o formă care pune accent pe reforma managerială și pe restructurarea organizațională și o formă care pune accent pe piață și pe concurență (Hood, 1991, Mellon, 1993).

Din perspectiva noului management public, limitele dintre sectorul public și cel privat se diminuează treptat, în final, ambele sectoare utilizând aceleași tehnici de creștere a eficienței activităților lor. Valorile noului management public sunt aplicate, în prezent, de către multe organizații internaționale (Banca Mondială, FMI, OECD etc.), care urmăresc dezvoltarea, implementarea și promovarea unor obiective de interes public.

2.2. Elemente teoretico-metodologice de evaluare a eficienței instituțiilor publice

Pentru a-și îndeplini obiectivele stabilite, administrația publică gestionează resurse, care de multe ori, ajung în contradicție cu nevoile mari ale societății, fiind necesare decizii de alocare, inclusiv analiză de impact și de eficiență¹⁵, de multe ori, apelându-se la tehnici matematico-statistice.

Aspecte generale ale eficienței administrației publice

Orice proces decizional, indiferent dacă este public sau privat, ar trebui să aibă la bază criterii clare de eficiență, cu ajutorul cărora să fie selectată cea mai bună variantă pentru atingerea obiectivului stabilit.

În teoria alegerii publice (*Theory of public choice*¹⁶), selectarea unei anumite variante trebuie să prezinte un *caracter colectiv* (decizia este luată de guvern sau grupuri cu autoritate decizională), ținând seama de *optimumul lui Pareto*¹⁷ (îmbunătățirea unei situații

¹² Promberger K., Rauskala K. citează pe Hood, (1996) în *New Public Management - An Introduction from the UK Perspective*, Working Paper 6/2003, pag. 1, <http://www.verwaltungsmanagement.at/687/uploads/10657009510.pdf>;

¹³ Pffifner J. citează pe J. R. Thompson, F. Thompson, The management reform agenda, 2001-2010: a report to the Price Waterhouse Coopers, International Public Management Journal, Vol. 4, No. 2 (2001), în *Traditional Public Administration versus The New Public Management: Accountability versus Efficiency*, 2004.

¹⁴ Boin, A., James, O., Lodge, M., (2006) *The New Public Management "Revolution" in Political Control of the Public Sector*, *Public Policy and Administration*, vol. 21, no. 2/2006, pp. 81-100.

¹⁵ Zai P. V. (2014), *Optiunea publică: o abordare modernă în politicile bugetare*, Revista Transilvană de Științe Administrative 2(35)/2014, pp. 182-190.

¹⁶ Solomon, A.G., *The Fiscal-Budgetary Policy Mix and General Equilibrium in the Context of the Economic-Financial Crisis*, 2013, Internal Auditing&Risk Management, vol. 2, nr. 30.

¹⁷ Optimumul lui Pareto are la bază regula celor trei rate marginale: • rata marginală a substituției în consum, • rata marginală de substituție tehnică și • rata marginală de transformare. Vilfredo Pareto, *Manuale di Economia Politica*, 1974.

în defavoarea alteia). Caracterul colectiv este dificil de obținut, determinând complicații suplimentare și punând sub semnul întrebării rațiunea economică a unei comunități, chiar dacă, în teoria economiei publice, se consideră că toate deciziile individuale sunt raționale dacă se alege opțiunea care satisface una din condiții: maximizarea utilității sau minimizarea costurilor.

Atunci când societatea nu poate oferi soluții viabile pentru unele aspecte ce țin de viața întregii societăți în ansamblul ei, statul poate interveni pentru a rezolva situația, prin: legislație, planuri de redresare, schimbări de politică economică, control asupra salariilor, impozitarea etc. Ineficiența socială are loc atunci când mecanismul de formare a prețurilor nu ia în considerare toate costurile și beneficiile asociate schimburilor economice. Costurile sociale reprezintă costurile totale plătite de întreaga societate, ca efect al unei tranzacții economice, fiind formate din costuri private la care se adaugă costurile externe. Beneficiile sociale includ beneficiile private plus beneficiile externe rezultate din anumite tranzacții.

Eșecul pieței are loc ca urmare a ineficienței în alocarea bunurilor și serviciilor, în timp ce eșecul mecanismului de prețuri acoperă oate costurile și beneficiile implicate în furnizarea sau consumul unui anumit produs sau serviciu. Acest lucru se întâmplă atunci când piața nu produce oferta unui bun considerat a fi optim din punct de vedere social¹⁸. Eșecul pieței intervine atunci când există anumite condiții pe piață sau factori, care perturbă echilibrul și care trebuie corecți (Tabelul 1).

Tabelul 1: Factorii principali care determină eșecul pieței

<i>Factori</i>	<i>Caracteristici</i>	<i>Exemple</i>	<i>Forme</i>
<i>Situația de monopol natural (sau abuzul de putere de monopol)</i>	pierderea competiției la anumite bunuri /servicii	apa, gaze, energie electrică, transport feroviar, aerian, etc.	naționalizare, monopol public
<i>Bunurile colective</i>	non-rivalitate non-exclusivitate	infrastructura	producția și servicii publice
<i>Asimetria informațională</i>	Informații privind prețul, cantitatea și calitatea	sănătate, auto, asigurări	reglarea calității, neutralizarea riscurilor
<i>Externalități</i>	prețul nu reflectă costurile și beneficiile; nu sunt luate în calcul consecințele economice	sănătate, învățământ, infrastructura, poluarea mediului	taxe și subvenții pentru a egala costul social cu beneficiul social.

Sursa: Prelucrări după Moșteanu, T. și colaboratorii, *Economia sectorului public*, Ed. Universitară, București, 2005.

¹⁸ "Causes of Market Failure" Boundless Economics. Boundless, 2016, <https://www.boundless.com/economics/textbooks/boundless-economics-textbook/market-failure-externalities-7/introducing-market-failure-57/causes-of-market-failure-219-12310/>

Dintre factorii prezentați în tabelul de mai sus, externalitățile prezintă un interes deosebit, datorită faptului că ele reflectă cel mai bine justificarea intervenției statului în economie (Pigou C.A.).

2.3. Tehnici și metode de evaluare a eficienței administrației publice

Eficiența economică¹⁹ reprezintă elementul central al analizelor privind alocarea resurselor, indiferent de natura lor²⁰. Din perspectiva economiei publice, eficiența se referă la alocarea optimă a resurselor statului, în scopul atingerii unui anumit nivel al bunăstării generale. Este binecunoscut faptul că resursele bugetare nu sunt întotdeauna pe măsura necesităților publice, de aceea, se pune frecvent întrebarea: *care este nivelul optim al cheltuielilor bugetare și cât de mult ar trebui să cheltuiască Statul pentru a fi considerat eficient*²¹. Răspunsurile au fost date după cum urmează:

1. În "*Legea creșterii activității de stat*"²², Wagner consideră că, datorită industrializării, cresc veniturile per capita, dar și cheltuielile publice. Astfel, apariția societății industriale moderne va genera creșterea presiunii politice pentru progres social, concomitent cu creșterea alocațiilor sociale.
2. În "*Legea toleranței fiscale*", Peacock și Wiseman constată că guvernului îi place să cheltuiască bani, dar oamenilor nu le place să plătească taxe mai mari cu toate că votează pentru creșterea serviciilor sociale. În aceste condiții, poate apărea divergența și toleranța fiscală.
3. În *teoria generală a banilor*²³, Keynes consideră că, pe timp de criză este necesară intervenția statului. Prin sporirea cheltuielilor publice, producătorii vor produce mai mult, va crește ocuparea etc., creându-se un efect multiplicator, care definește relația cauzală între cheltuielile publice și venitul național.
4. Potrivit *principiului Pigou-Dalton*²⁴ (*taxa Pigou*), alocarea cheltuielilor publice într-o anumită direcție are la bază echilibrul între avantajele și dezavantajele posibile, înregistrate la diferite niveluri. Baniile colectați, direct sau indirect, se vor reîntoarce în sistem sub forma cheltuielilor publice (taxa Pigou este folosită la internalizarea externalităților negative²⁵).

¹⁹ Eficiența economică este un concept microeconomic, un raport între costuri și beneficii; poate fi tehnică sau/și aferentă alocării - eficiența tehnică presupune un mod de organizare a resurselor disponibile pentru a se obține producție maxim fezabilă. Eficiența alocării se referă la utilizarea bugetului, astfel încât, la un preț dat, să se obțină combinația optimă a utilizării resurselor existente

²⁰ Lovell, C.A.K. (1993). *Production Frontiers and Productive Efficiency*. In *The Measurement of Productive Efficiency: Techniques and Applications*, Oxford University Press.

²¹ Abordările teoretice și practice cu privire la creșterea cheltuielilor publice și la relația acestora cu procesul de creștere economică se regăsesc în studii elaborate de Adolf Wagner (1893), Pigou A. (1928), Solow R. (1956), Peacock A., Wiseman J. (1961), Bowen W. (1965), Hough D. (1965), Meltzer R. (1981), Barro (1989), Persson (1990), Bradley J. (1996), Lin (1995), Rati Ram (1986), Landau D. (1983), Saunders (1988), Demirbaş (1999) etc.

²² Lege denumită după economistul politic german Adolf Wagner (1835-1917).

²³ Keynes M. J., (1935), *The General Theory of Employment, Interest, and Money*, <http://cas.umkc.edu/economics/people/facultypages/kregel/courses/econ645/winter2011/generaltheory.pdf> (cap. 22).

²⁴ Matthew D. (2013), *The Pigou-Dalton Principle and the Structure of Distributive Justice*. http://scholarship.law.duke.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=5746&context=faculty_scholarship

²⁵ Pigou A. (1948), *Theories of Welfare Economics, Wealth and Welfare*. London: Macmillan.

Eficiența sectorului public este formată din rezultatele obținute în urma utilizării resurselor publice²⁶, fiind calculată cu ajutorul unor tehnici econometrice, pe baza unor indicatori multi-dimensional, care pot evalua efectele *lato sensu* (economice, financiare, sociale, tehnologice, de mediu etc.), obținute prin consumul unei unități de resursă (Tabelul 2).

Tabelul 2: Metode de evaluare a eficienței costurilor administrației publice

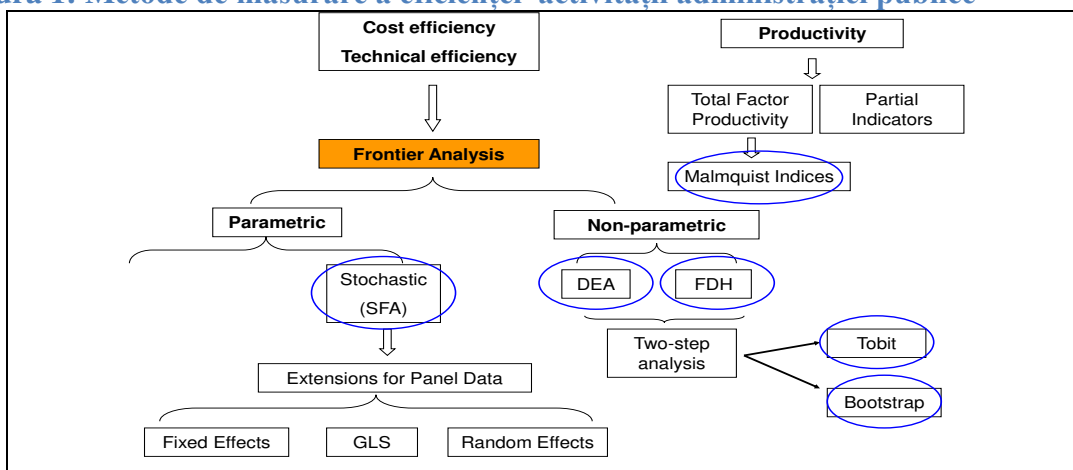
	<i>Metoda</i>	<i>Utilizare</i>
Input-output Method	-CMA (cost minimization analysis); -CBA (cost-benefit analysis); -CEA (cost-effectiveness analysis); -CUA cost-utility analysis)	Single criterion decision making, e.g. removal and disposal of municipal waste
Methods of financial analysis	-NPV (net present value) -PB (pay back method) -IRR (internal rate of return)	Investment project decision making, outputs can be expressed in financial units
Decision making supporting methods Methods of managerial science	-calculation of critical path method - linear programming - dynamic programming - numerical simulation, etc.	Support analysis of final decision making, time dynamics and expected consequences (simulation) etc.
Methods of evaluation and comparison of performance and quality/services benchmarking	-BSC (balanced scorecard) ISO etc.	evaluation of performance and quality of provided services, reorganization-performance evaluation of municipality

Sursa: Ochrana, 2004

Metodele parametrice și non-parametrice (de ex., DEA/tobit/bootstrap), utilizate la măsurarea eficienței activităților întreprinse de administrația publică sunt prezentate în Figura 1.

²⁶ Afonso A. (2009), *Quality of public finances: some illustrations*.

Figura 1: Metode de măsurare a eficienței activității administrației publice

Sursa: Afonso (2006), Note: Most used methodologies: “raw” efficiency scores: DEA (data envelopment analysis); stochastic frontier; explaining inefficiency: tobit regression, bootstrap technique²⁷

În lucrarea de referință intitulată *Public sector efficiency*²⁸, se propune o metodologie care măsoară raportul între rezultatele obținute și resursele utilizate de către administrația publică, pe baza unor indici grupați pe principalele domenii, astfel:

1. **Administrație:** nivelul corupției (*International Transparency*), nivelul birocrăției (*Doing Business Report*), calitatea sistemului judiciar (*Global Competitiveness Report*); economia subterană (FMI);
2. **Educație:** elevi care au terminat ciclul doi de liceu, număr de studenți (*Global Competitiveness Report*);
3. **Sănătate:** mortalitatea infantilă, speranța de viață la naștere (*Global Competitiveness Report*); calitatea sistemului de sănătate (*European Healthcare Consumer Index, The Health Consumer Powerhouse*);
4. **Infrastructură:** calitatea infrastructurii (*Global Competitiveness Report*);
5. **Distribuția:** PIB, rata sărăciei (*Raportul Băncii Mondiale*);
6. **Stabilitatea:** rata de creștere a PIB (*Raportul Băncii Mondiale*);
7. **Performanțe economice:** stabilitatea creșterii PIB, rata șomajului, nivelul datoriei publice în PIB (*World Economic Outlook, FMI*).

Cu ajutorul metodologiei propuse, autorii evaluează eficiența sectorului public în noile state membre ale UE, concluzia fiind aceea că există niveluri diferite ale eficienței cheltuielilor publice. Totuși, din perspectivă politică, autorii studiului nu au stabilit concluzii generale, ci au punctat unele aspecte, astfel: o serie de state membre noi și-au crescut considerabil eficiența cheltuielilor publice, prin îmbunătățirea rezultatelor și restrângerea utilizării resurselor. Concluzia finală a analizei econometrice arată că, un nivel ridicat al procesului de învățământ, salariați publici competenți și securitatea dreptului de proprietate, pot furniza un impuls suplimentar eficienței cheltuielilor publice.

²⁷ Afonso, A., Fernandes, S. (2006), *Measuring local government spending efficiency: Evidence for the Lisbon Region*, Regional Studies.

²⁸ Vito Tanzi, Ludger Schuknecht, Antonio Alphonso (2003), Working Paper nr.242, European Central Bank.

3. Aspecte generale și specifice privind cheltuielile publice în statele membre ale Uniunii Europene

Cheltuielile publice reprezintă unul dintre instrumentele principale care promovează dezvoltarea, reducerea inegalităților regionale, naționale sau locale, economice și sociale. Având în vedere acest aspect, ne propunem să realizăm o analiză a cheltuielilor publice realizate de statele membre ale Uniunii Europene, în vederea identificării principalelor tendințe înregistrate în acest sector.

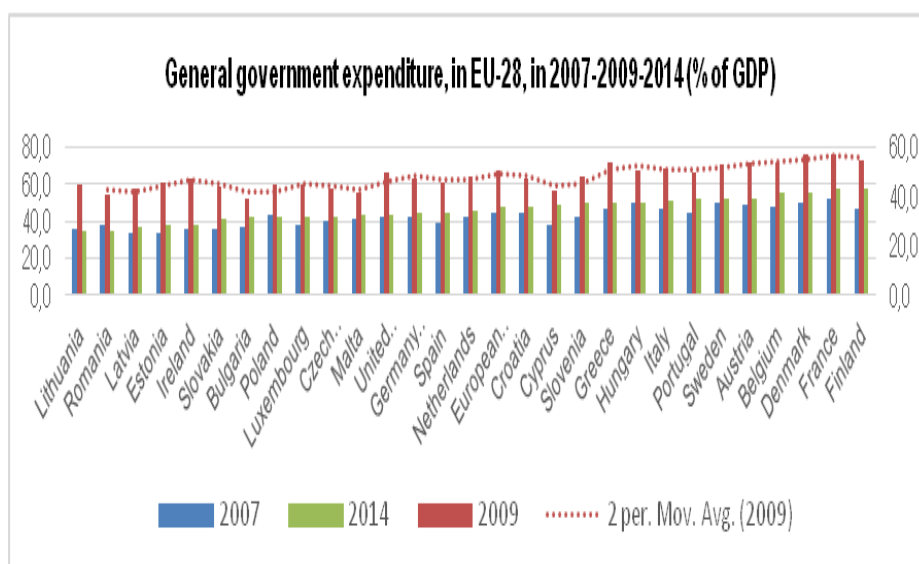
3.1. Analiza cheltuielilor publice în Uniunea Europeană și în România

La nivelul Uniunii Europene, dimensiunea sectorului public diferă de la o țară la alta, în funcție de disponibilitatea resurselor financiare alocate și importanța politicilor naționale promovate, putând fi evaluată cu ajutorul cheltuielilor publice.

La nivelul EU-28, structura pe funcții a cheltuielilor generale în PIB, în anul 2014, este următoarea: Social protection (19.5% of GDP), Health (7.2% of GDP), General public services (6.7% of GDP), Education (4.9% of GDP), Economic affairs (4.2% of GDP), Public order and safety (1.8% of GDP), Defence (1.3% of GDP), Recreation, culture and religion (1% of GDP), Environment protection (0.8% of GDP), Housing and community amenities (0.7% of GDP)²⁹.

Astfel, o analiză a cheltuielilor publice raportate ca pondere în PIB, în perioada 2007-2014, arată că există o tendință de creștere la nivelul statelor membre, de la 44,9% la 48,2% (+3,3 p.p.), cu diferențe de la o țară la alta, astfel: un minim de 34,8% în Lituania și 34,9% în România și un maxim de 58,1% în Finlanda. Se constată că aceste cheltuieli tind să fie mai mari în statele dezvoltate și, de asemenea, se observă că, în perioada crizei economice (2009), toate statele țările și-au sporit ponderea acestor cheltuieli în PIB (Figura 2).

Figura 2: General government expenditure, in EU-28, in 2014 (% of GDP)

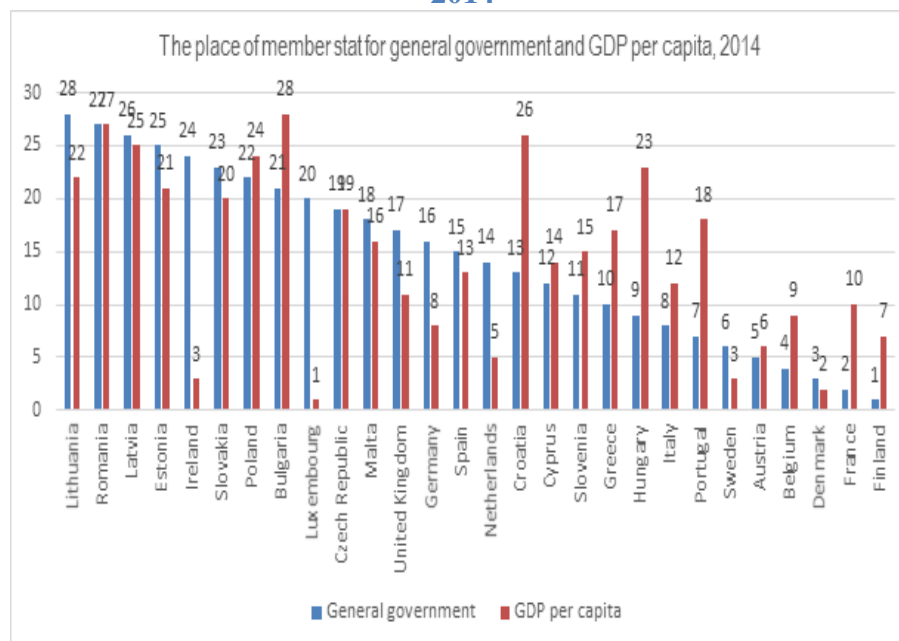

Source: authors calculations based on Eurostat

²⁹<http://appsso.eurostat.ec.europa.eu/nui/show.do?dataset=gov10aexp&lang=en>

Pe baza analizei unui clasament al cheltuielilor generale guvernamentale³⁰ și al PIB per capita, se poate observa că, în cazul Finlandei, aceasta deține locul 1 la PIB per capita, dar ocupă locul șapte la cheltuieli generale guvernamentale, dar și al Franței care deține locul 2 la cheltuieli generale, dar se plasează pe locul 10 la PIB per capita. România deține locul 27 la ambii indicatori, ultimul loc la cheltuieli fiind deținut de Lituania (Figura 3).

Figura 3: The place of member states for general government and GDP per capita, 2014

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1

Un alt tip de cheltuieli sunt cele aferente serviciilor publice generale³¹. Aici, cele mai mici ponderi sunt înregistrate în Letonia (4,9%), Estonia (4%) și Lituania (4,6%), în timp ce valori maxime se regăsesc în Ungaria (10,2%) și Cipru (18,8%). Pentru cele două țări, Estonia și Lituania, ponderea serviciilor publice a rămas relativ constantă, după 2007, cu o ușoară tendință de creștere. Există o serie de țări care și-au scăzut ponderea acestor cheltuieli în PIB: Grecia (-1,7pp), Bulgaria (-1,0 pp), Austria (-0,7 pp), Poland (-0,4 pp), France (-0,4 pp), Netherlands (-0,3 pp), Belgium (-0,3 pp).

La nivelul UE-28, cheltuielile cu serviciile publice au avut o tendință de ușoară creștere, de la 6,4% la 6,7% (Table 3, Figure 4). Țările care și-au crescut cota acestei categorii de cheltuieli publice fiind: Spain (+2,0 pp), Portugal (+2,0 pp), Ireland (+2,6 pp) și Cyprus (8,8 pp) (Table 3).

³⁰ Total expenditure is defined (ESA 2010) as comprising the following categories: intermediate consumption, gross capital formation, compensation of employees, other taxes on production, subsidies payable, property income, current taxes on income, wealth, etc., social, social transfers in kind - purchased market production, other current transfers, adjustment for the change in pension entitlements, capital transfers payable, acquisitions less disposals of non-financial non-produce assets.

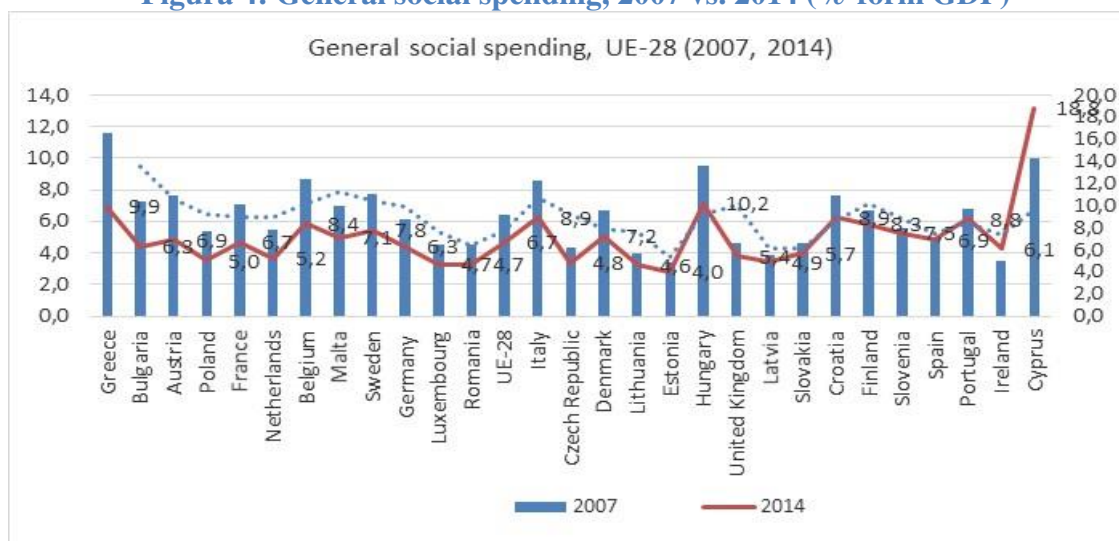
³¹ For 'general public services', the groups are 'executive and legislative organs, financial and fiscal affairs, external affairs', 'foreign economic aid', 'general services', 'basic research', 'R&D General public services', general public services n.e.c.', 'public debt transactions', 'transfers of a general character between different levels of government'.

Tabelul 3: Public services - % of GDP, 2014

Between 4-5	Estonia, Lithuania, <i>Romania</i> , Luxembourg, Czech Republic, Latvia
Between 5,2-6,9	Poland, Netherlands, United Kingdom, Slovakia, Ireland, Bulgaria, Germany, France, Spain, Austria
Between 7-8	Malta, Denmark, Slovenia, Sweden
Between 8,1-8,9	Finland, Belgium, Portugal, Croatia, Italy, Greece
Between 10-19	Hungary (10,2%), Cyprus (18,8%)
Media UE-28	6,7%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1

Figura 4: General social spending, 2007 vs. 2014 (% form GDP)

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1

În ceea ce privește cheltuielile cu protecția socială, media europeană ajungea, în anul 2014, la 19,5%, cu valori cuprinse între 11,4% și 25,4%. România ocupă ultimul loc (11,4% din PIB), urmată de Estonia și Lituania (11,5 și 11,8% din PIB pentru protecția socială). Aceste valori se află sub media UE de 19,5% (2014). Cele mai mari cheltuieli cu protecția socială sunt în Finlanda (25,4%), Franța (24,8%), Danemarca (24,5%) și Austria (21,7%) (Tabel 4).

Tabelul 4: Social protection - % of GDP (2014)

Between 11,4-13,4	Romania, Latvia, Lithuania, Estonia, Cyprus, Czech Republic, Ireland, Bulgaria
Between 13,7-16,9	Malta, Hungary, Croatia, Poland, United Kingdom, Netherlands
Between 17,6-19,9	Spain, Slovenia, Portugal, Luxembourg, Germany, Belgium
Between 20-25,4	Slovakia, Greece, Sweden, Italy, Austria, Denmark, France, Finland
Media UE-28	19,5%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1

Întotdeauna, cheltuielile cu educația au reprezentat elementul central al politicilor naționale și comunitare, fiecare dintre statele membre finanțându-și propriul sistem de educație. Uniunea Europeană proiectează politici comunitare destinate educației, care vin în întâmpinarea celor naționale, susținând aspecte comune, precum îmbătrânirea societății, deficitul de competențe, dezvoltarea tehnologiilor și competiția globală (Strategia *Education and training 2020*³²). În ceea ce privește cheltuielile publice privind educația, media comunitară este de 4,9% din PIB, cu diferențe relativ mari de la o țară alta, începând de la un minim de 3% în România, Bulgaria și Slovacia (4,1%) și până la o valoare maximă în Danemarca (7,2%), Finlanda (6,4%), Belgia (6,3%) și Portugalia (6,2%) (Tabel 5).

Tabelul 5: Education- % of GDP (2014)

Between 3-4,7	Romania, Bulgaria, Spain, Italy, Slovakia, German, Ireland, Greece, Croatia
Between 5-5,5	Austria, Norway, Czech Republic, Luxembourg, Hungary, United Kingdom, Poland, Lithuania, Netherlands, France
Between 5,6-5,9	Estonia, Cyprus, Malta, Latvia, Slovenia
Between 6-7,2	Portugal, Belgium, Finland, Denmark, Sweden
Media UE-28	4,9%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1

Un alt domeniu vital pentru societate și finanțat din bugetul public național este sănătatea. La nivelul EU-28, sectorul *sănătate* contribuie la atingerea obiectivelor generale ale Strategiei 2020 prin *The EU Health Strategy "Together for Health"*³³, sănătatea fiind considerată o precondiție a prosperității economice și un mijloc important de reducerea a excluderii sociale.

În statele membre, cota medie a cheltuielilor bugetare destinate sănătății este de 7,2% din PIB, acesta fiind al doilea mare sector bugetar finanțat de guvernele naționale. Aici, există diferențe semnificative în ceea ce privește mărimea fondurilor alocate. Valorile cele mai mici ale cheltuielilor raportate la PIB sunt înregistrate în Slovacia (1,9%) și Cipru (2,7%), în timp ce cotele maxime sunt în Danemarca (8,7%), Finlanda (8,2%), Franța (8,1%), Olanda. România alocă acestui sector un procent de 4,5% din PIB (2014) (Tabel 6).

Tabelul 6: Health - % of GDP (2014)

Between 1,9-4,7	Slovakia, Cyprus, Latvia, Romania, Poland, Greece
Between 5-6,7	Luxembourg, Hungary, Estonia, Bulgaria, Lithuania, Malta, Spain, Portugal, Slovenia, Croatia
Between 7-7,9	Germany, Italy, Ireland, United Kingdom, Czech Republic, Austria
Between 8,1-8,7	Belgium, Netherlands, France, Finland, Denmark
Media UE-28	7,2%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1

³² <http://ec.europa.eu/education/policy/strategic-framework>.

³³ http://ec.europa.eu/health/strategy/policy/index_en.htm

Un alt obiectiv important al autorităților publice îl reprezintă susținerea și promovarea activităților economice, prin asigurarea unor condiții specifice corespunzătoare. În cadrul unui stat, companiile și oamenii au nevoie de un cadru viabil în care să coopereze, să se dezvolte și să schimbe opinii, inițiative și idei, sau să le transforme în produse și servicii competitive. În UE-28, cheltuielile generale ale statului destinate susținerii afacerilor economice ajung până la 4,2% din PIB (2014), pornind de la un minim în Cipru de 2,8% și până la un maxim de 7,4% în Austria și Ungaria, Belgia (7%) (Tabelul 7).

Tabelul 7: Economic affairs - % of GDP (2014)

Between 2,8	Cyprus
Between 3-4	UK, Ireland, Lithuania, Germany, Denmark, Greece, Sweden
Between 4,1-5	Italy, Netherlands, Spain, Luxembourg, Slovakia, Poland, Estonia, Finland, Bulgaria, Latvia
Between 5,1-6	France, Malta, Slovenia, Romania, Czech Republic
Between 6,1-6,9	Croatia, Portugal
After 7-7,5	Belgium, Hungary, Austria
Media UE-28	4,2%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1

Cheltuielile cu apărarea națională reprezintă 1,3% din PIB-ul statelor membre, cu diferențe cuprinse între 0,3% în Luxemburg și 2,7% în Grecia. România alocă 0,8% din PIB pentru susținerea acestor cheltuieli, în scădere, comparativ cu anul 2007, când această cotă se ridica la 1,8%, tendință care se înregistrează și la nivelul valorii medii a UE-28 (scădere de la 1,4% la 1,3%). Cele mai mari cheltuieli cu apărarea sunt înregistrate în Grecia (2,7%) și Marea Britanie (2,2%) (Tabelul 8).

Tabelul 8: Defence - % of GDP (2014)

Between 0-0,9	Luxembourg, Ireland, Austria, Hungary, Czech Republic, Romania, Malta, Latvia, Slovakia, Spain, Slovenia, Belgium
Between 1,1-1,5	Germany, Sweden, Portugal, Lithuania, Netherlands, Denmark, Italy, Bulgaria, Finland, Cyprus, Poland, Croatia
Between 1,6-1,8	France, Estonia
Between 2,2-2,7	United Kingdom, Greece
Media UE-28	1,3%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1.

Pentru asigurarea ordinii publice, statele membre alocă aproximativ 1,8% din PIB, cu diferențe relativ mici de la o țară la alta, și cu o relativă constanță în timp. România alocă 2,1% din PIB, cu tendință de scădere comparativ cu anul 2007 (2,4%) (Tabelul 9).

Tabelul 9: Public order and safety - % of GDP (2014)

Between 1-1,9	Luxembourg, Denmark, Austria, Finland, Ireland, Malta, Germany, France, Sweden, Slovenia, Lithuania, Czech Republic, Cyprus, Estonia, Netherlands, Belgium, Italy, Hungary
Between 2-2,8	Latvia, United Kingdom, Spain, Romania, Croatia, Greece, Poland, Portugal, Slovakia, Bulgaria
Media UE-28	1,8%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1.

Alte două domenii finanțate din bugetul public sunt: protecția mediului și locuirea, cele două ajungând la o cotă medie de 0,7-0,8% din PIB (Tabelul 10, Tabelul 11).

Tabelul 10: Environment protection- % of GDP (2014)

Between 0,3-0,7	Cyprus, Finland, Croatia, Austria, Denmark, Portugal, Estonia, Germany, Ireland, Lithuania, Bulgaria, Latvia, Slovakia, Sweden
Between 0.8-1	Romania, Spain, United Kingdom, Belgium, Poland
Between 1-1,6	France, Italy, Slovenia, Czech Republic, Luxembourg, Hungary, Netherlands, Greece, Malta
Media UE-28	0,8%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1.

Tabelul 11: Housing and community amenities - % of GDP (2014)

Between 0,2-0,4	Denmark, Greece, Lithuania, Malta, Belgium, Germany, Estonia, Austria, Finland
Between 0,5-0,7	Spain, Netherlands, Portugal, Slovakia, United Kingdom, Ireland, Croatia, Italy, Poland
Between 0,8-0,9	Luxembourg, Sweden, Czech Republic, Hungary, Slovenia
Between 1,1-2,2	Latvia, Romania, France, Bulgaria, Cyprus
Media UE-28	0,7%

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1.

Sintetic, diferențele între statele membre în ceea ce privește modul în care sunt cheltuite resursele publice în UE-28, sunt prezentate cu ajutorul *Histogramei*, care analizează distribuția de frecvențe pentru cheltuieli generale guvernamentale. Analiza cheltuielilor generale guvernamentale relevă o tendință de reducere a diferențelor înregistrate în alocarea fondurilor publice (Figura 5).

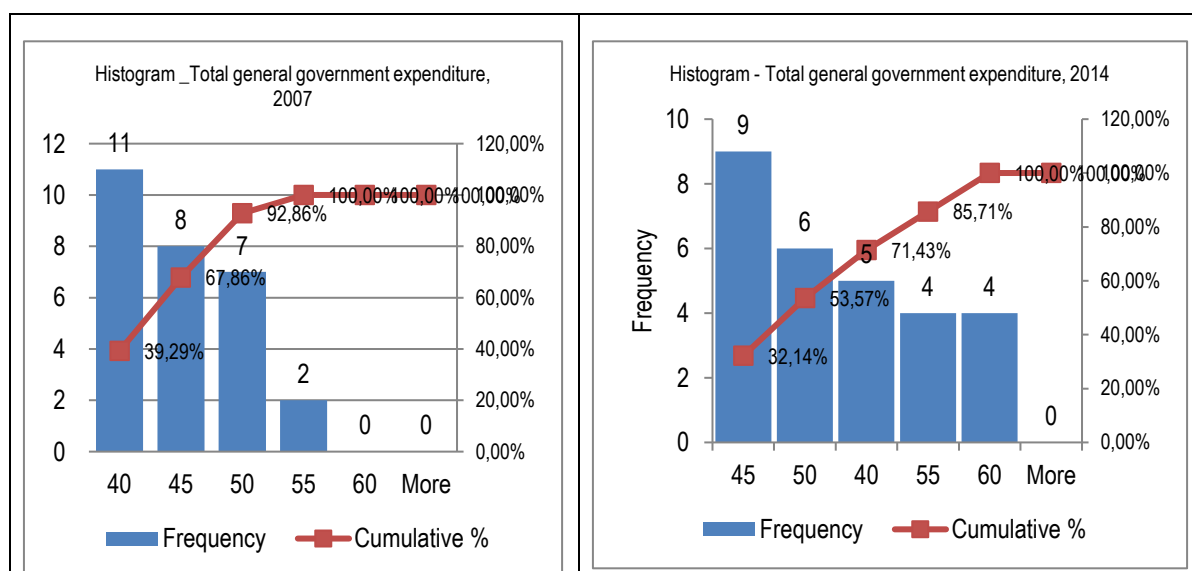

Figura 5: Histogram – Total general government expenditure, 2007, 2014

Source: authors calculations based on Eurostat and Annex 1.

3.2. Analiza calității instituțiilor publice în Uniunea Europeană

Informațiile analizate în acest capitol au drept sursă datele oficial publicate de Eurobarometru³⁴. Principalele aspecte identificate, la nivelul UE-28, sunt următoarele:

1. Există, la nivelul cetățenilor din UE-28, percepția că situația lor personală a înregistrat o ușoară îmbunătățire, atât din punctul de vedere al situației ocupării, cât și din punct de vedere economiei, în general;
2. Imigranții și problemele lor au devenit o prioritate pentru politica UE;
3. În ceea ce privește încrederea în instituțiile naționale, numai o minoritate din cetățenii europeni au încredere în instituțiile politice naționale, încredere aflată, în continuă, în scădere: 31% din respondenți au încredere în guvernul național, 63% nu au încredere în guvernul național. De asemenea, circa 31% dintre respondenți au încredere în parlamentul național (2014).
4. În Figura 6 sunt prezentate rezultatele sondajului de opinie realizat de Eurobarometru, în anul 2015. Astfel, se poate observa că ambele instituții comunitare au o scădere de imagine, după anul 2007, cu un minim în anul 2011. Începând cu anul 2012, încrederea cetățenilor începe ușor să crească, dar nu la nivelul anului 2007. De asemenea, cetățenii europeni au o mai mare încredere în Parlamentul European și mai puțin în Comisia Europeană. Proximatov 48,5% dintre cetățenii europeni au încredere în Parlamentul European și 43,9% au încredere în Comisia Europeană.

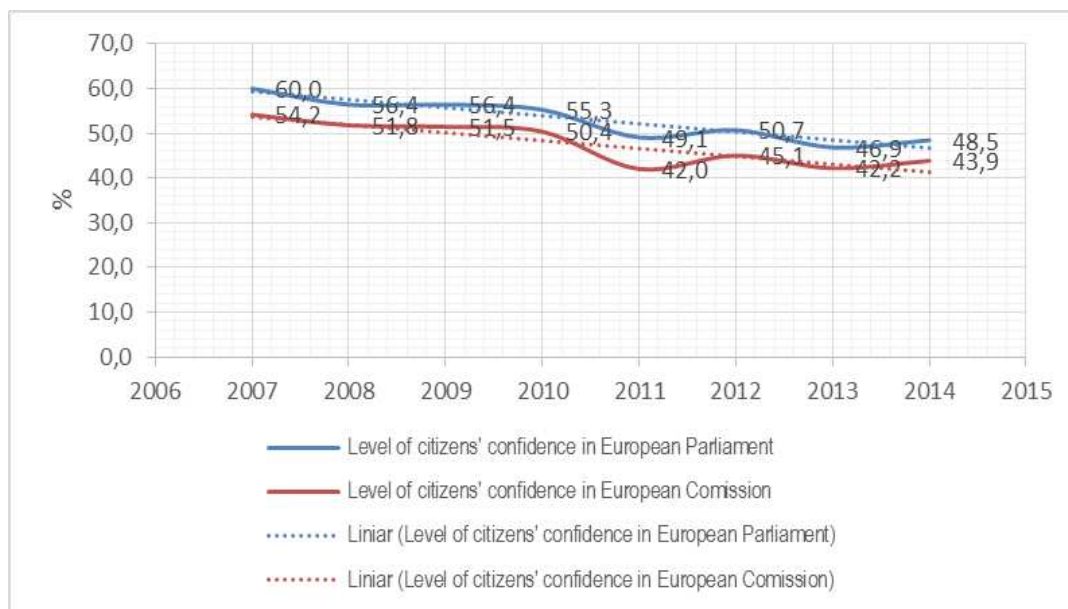

Figura 6: Încrederea cetățenilor în instituțiile Uniunii Europene

Sursa: Eurobarometru

³⁴ http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/eb/eb83/eb83_publ_en.pdf

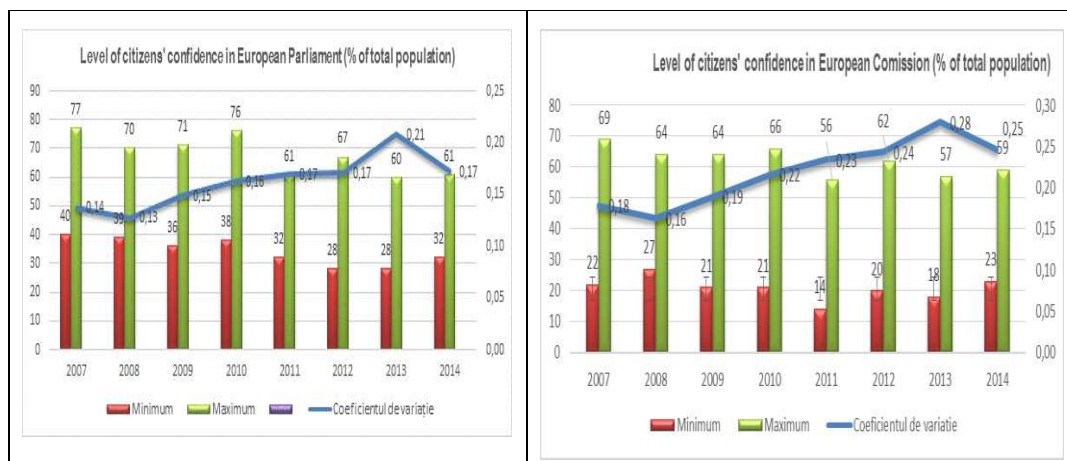

Figura 7: Încrederea cetățenilor în instituțiile Uniunii Europene

Sursa: Eurobarometru

4. Eficiența administrației publice în România

4.1. Instituții specifice ale administrației publice

În România, administrația publică acționează la nivel central, prin ministere și centrale independente³⁵ și, la nivel local, prin administrațiile publice locale³⁶, pe baza următoarelor principii: descentralizării, autonomiei locale, deconcentrării, eligibilității, legalității și al consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit.

Ministere	Instituții în subordinea Guvernului
1. Ministerul AFACERILOR EXTERNE	1. Autoritatea Nationala Sanitara Veterinara si pentru Siguranta Alimentelor
2. Ministerul FONDURILOR EUROPENE	2. AgentiaNationala de Cadastru si Publicitate Imobiliara
3. Ministerul FINANTELOR PUBLICE	3. AgentiaNationala pentru Resurse Minerale
4. Ministerul JUSTITIEI	4. Comisia Nationala de Acreditare a Spitalelor
5. Ministerul APARARII NATIONALE	5. Comisia de Supraveghere a Asigurarilor
6. Ministerul AFACERILOR INTERNE	6. Consiliul Concurenței
7. Ministerul DEZ.REGIONALE SI Adm.Publice	7. Dep. pentru Românii de Pretutindeni
8. Ministerul MUNCII, FAMILIEI, PROTECTIEI SOCIALE SI PERSOANELOR VARSTNICE	8. Dep. pentru Relatia cu Parlamentul
9. Ministerul L ECONOMIEI	9. Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc
10. Min.AGRICULTURII și DEZVOLTARII RURALE	10. Inspectoratul de Stat in Constructii
11. Ministerul TRANSPORTURILOR	11. Oficiul National de Prevenire si Combatere a Spalarii Banilor
12. Ministerul EDUCATIEI NATIONALE	12. Secretariatul General al Guvernului.
13. Ministerul CULTURII	
14. Ministerul SANATATII	
15. Ministerul PENTRU SOCIETATEA INFORMATIONALA	
16. Ministerul MEDIULUI SI SCHIMBARILOR CLIMATICE	
17. Ministerul TINERETULUI SI SPORTULUI	

Sursa: <http://www.administratie.ro/artspec.php?id=4>

Din punct de vedere teritorial-administrativ, România este divizată în 41 de județe, inclusiv municipiul București (cu prerogative de județ), 2.861 de comune, 217 de orașe și 103 municipii. Comunele, orașele și municipiile au propriul Consiliu Local, care este

³⁵ Legea Nr. 215 din 23 aprilie 2001, Legea administrației publice locale.

³⁶ Prefecturile (reprezentare a Guvernului în teritoriu, cu rol legislativ), consiliile județene, locale, orașenești și comunale, precum și primăriile, ca autorități executive menite să pună în aplicare la nivel local deciziile adoptate de către prefecturi sau de către autoritățile centrale.

condus de un primar, decis în urma alegerilor locale organizate la fiecare patru ani (Tabelul 12).

Tabelul 12: Evoluția numărului de unități administrativ teritoriale, în perioada 1968-2015 (nr.; %)

		1968	1990	2015	2015/1968 (%)
Urban	Municipii (nr.)	47	56	103	119,15
	Orașe (nr.)	189	204	217	14,81
	Total urban (nr.)	236	260	320	35,59
Rural	Comune (nr.)	2561	2688	2861	11,71
	Sate (nr.)	12366	13088	12957	4,78
	Total rural – nr.	14927	15776	15818	5,97
Total		15163	16036	16138	6,88
Populație – total		19.720.984	23.206.720	19.870.647	0,76

Sursa: prelucrări date INS, 2015

După integrarea în Uniunea Europeană, în scopul implementării politicii de coeziune și dezvoltare regională, România și-a stabilit opt *regiuni de dezvoltare* (regiuni economice sau statistice, care nu au statut administrativ), potrivit nivelului NUTS-2 din Eurostat, acestea reprezentând baza implementării proiectelor de dezvoltare economică cu impact regional.

Macroregiunea este cel de-al patrulea tip de diviziune regională, creată în România, având corespondentul nivelului NUTS-1 de diviziuni statistice teritoriale din statele membre ale UE-28. Macroregiunile României nu au statut administrativ propriu-zis și formă de guvernare proprie, fiind considerate regiuni statistice. În România, există patru macroregiuni: Macroregiunea 1 cuprinde regiunile Nord-Vest și Centru, Macroregiunea 2 – regiunile Nord-Est și Sud-Est, Macroregiunea 3 este formată din regiunile de dezvoltare Sud-Muntenia și București-Ilfov, Macroregiunea 4 cuprinde regiunile Vest și Sud Vest.

În anul 2014, populația ocupată în instituțiile publice a fost de 1.125 mii persoane, ceea ce reprezintă 2,52% din populația totală ocupată. În structură, cea mai mare parte a populației ocupate se regăsește în administrația publică și apărare (34,76%), urmată de sectoarele sănătate și asistență socială (32,71%) (Tabelul 14).

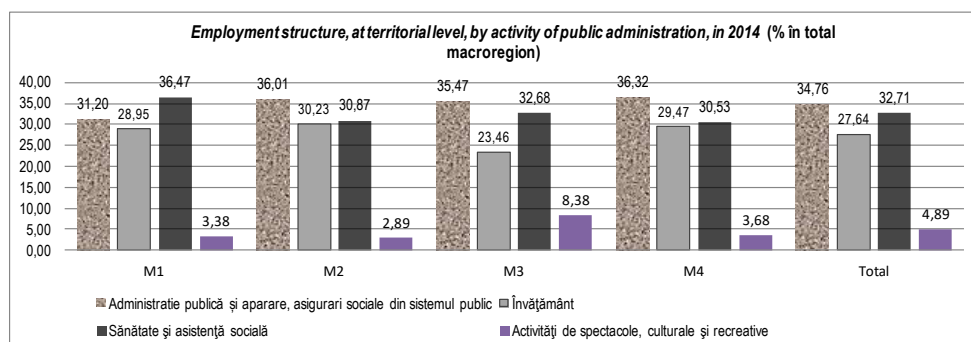
Tabelul 13: Populația ocupată în administrația publică, pe Macroregiuni, în anul 2014 (mii persoane)

Macroregiunea	M1	M2	M3	M4	Total
Admin. publică, apărare, asig. publice	83	112	127	69	391
Învățământ	77	94	84	56	311
Sănătate și asistență socială	97	96	117	58	368
Activități de spectacole/culturale	9	9	30	7	55
Total	266	311	358	190	1125

Sursa: Prelucrări date Anuarul Statistic al României, 2015

În profil teritorial, Macroregiunea 3 deține cea mai mare parte a populației ocupate din administrația publică (31,8%), urmată de Macroregiunea 2 (27,6%) și Macroregiunea 1 (23,6%) (Figura 8).

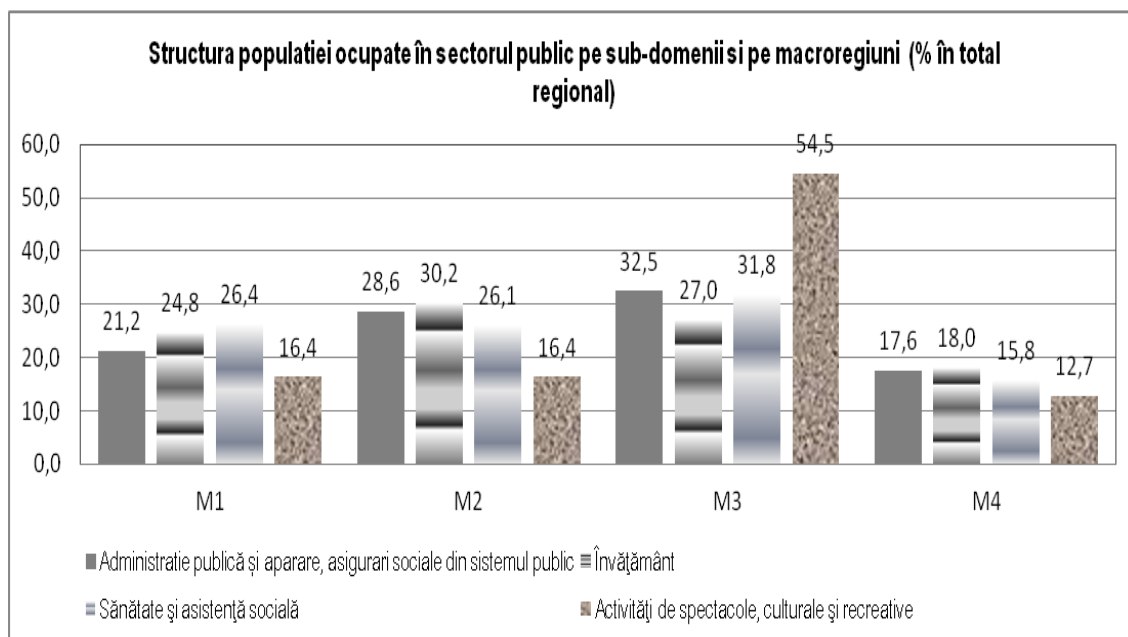
Figura 8: Employment structure, at territorial level, 2014 (% în t macro-regional)

Sursa: Prelucrări date Anuarul Statistic al României, 2015

Pe subdomenii ale administrației publice, profilul teritorial diferă în funcție de modelele specifice, promovate în timp, astfel: în Macroregiunea 3 (București Ilfov și Muntenia), predomină activitățile culturale (54,5%), urmate de administrație publică, apărare și asigurări (32,5%), în timp ce în Macroregiunea 4 (Vest și Sud Vest) predomină populația ocupată în sănătate și asistență socială (18%) (Figura 9).

Figura 9: Structura populației ocupate în sectorul public, pe macroregiuni, în anul 2014 (% în total regional)

Sursa: Prelucrări date Anuarul Statistic al României, 2015

4.2.Evaluarea eficienței sectorului public în România

Analiza modului în care administrația publică alocă resursele financiare poate contribui atât la explicarea anumitor evoluții de politică economică și socială, cât și la stabilirea

perspectivele de dezvoltare pe termen mediu și lung. Eficiența cheltuirii fondurilor publice este evaluată, anual, atât la nivel național, cât și la nivel internațional, cu ajutorul unor indici globali, care iau în calcul și calitatea mediului instituțional (administrația publică), dar și indicatori economici importanți.

Forumul Global Internațional³⁷ elaborează, în anul 2016, *Raportul Global privind Competitivitatea 2015/2016*, în care sunt evaluate reformele întreprinse pentru îmbunătățirea productivității și eficienței cheltuirii fondurilor publice. În Raport se arată că, la nivel global, creșterea economică rămâne scăzută, șomajul persistent ridicat, iar consecințele crizei se resimt, încă, în întreaga lume. Recuperarea a fost mai puțin robustă decât s-a previzionat, în timp ce creșterea economică a fost redusă, în contextul șocurilor geopolitice, care au avut impact negativ asupra sustenabilității dezvoltării³⁸.

Indicele Global de Competitivitate din Raportul amintit mai sus plasează România pe locul 53 (2015) dintr-un număr de 140 de țări pentru care se fac asemenea evaluări. Comparativ cu anul 2014, România avansează șase locuri (locul 59) (în anii anteriori, 2013, 2012, locurile ocupate erau de 76, respectiv 78, arătând o îmbunătățire a competitivității globale a țării).

Indicele global are la bază patru Piloni: *Calitatea instituțiilor, Infrastructura, Mediul macroeconomic, Educația primară și sănătatea*. Evaluările realizate plasează România, în Topul mondial (140 de țări), astfel: Locul 86 la Pilonul 1 – *Calitatea instituțiilor*; Locul 86 la Pilonul 2 – *Infrastructura*, Locul 34 la *Pilonul Mediul Macroeconomic*; Locul 83 la Pilonul 4 – *Educație primară și sănătate*.

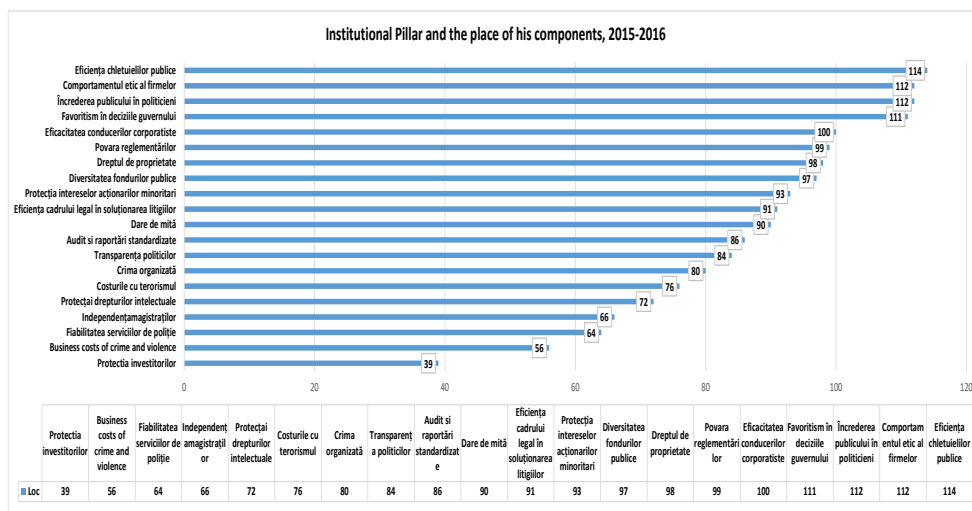
În ceea ce privește Pilonul 1 – Instituții - evaluarea globală arată că România se plasează pe locul 39 pentru componenta *Protecția investitorilor*, pe Locul 112 la *Comportamentul etic al firmelor*, pe Locul 112 la *Încrederea publicului în politicieni*, pe Locul 111 la *Favoritismul în deciziile guvernului* și pe Locul 99 la *Povara reglementărilor*. Ultimul loc (114 din 140) este deținut de *Eficiența cheltuielilor publice*.

În Raport se precizează că, atât problemele de natură economică, cât și scăderea consumului și nesiguranța politică, determină creșterea inegalităților în venituri. Un mod practic de creștere a calității vieții se bazează pe accelerarea colaborării între sectorul public și cel privat, printr-o mai bună informare a stakholderilor, prin adoptarea inovării corporatiste sociale (*Corporate Social Innovation*) practică de sectorul privat (Figura 10).

³⁷ <http://reports.weforum.org/global-competitiveness-report-2015-2016/report-highlights/>

³⁸ <http://reports.weforum.org/global-competitiveness-report-2015-2016/report-highlights/>

Figura 10: Locul ocupat de componentele Pilonului instituțional

Sursa: <http://reports.weforum.org/global-competitiveness-report-2015-2016/competitiveness-rankings/>

Utilizând metodologia propusă de OECD, evaluă, în continuare, eficiența administrației publice din România, ținând seama de rezultatele obținute și resursele utilizate, analizând indicatori relevanți pentru fiecare element în parte.

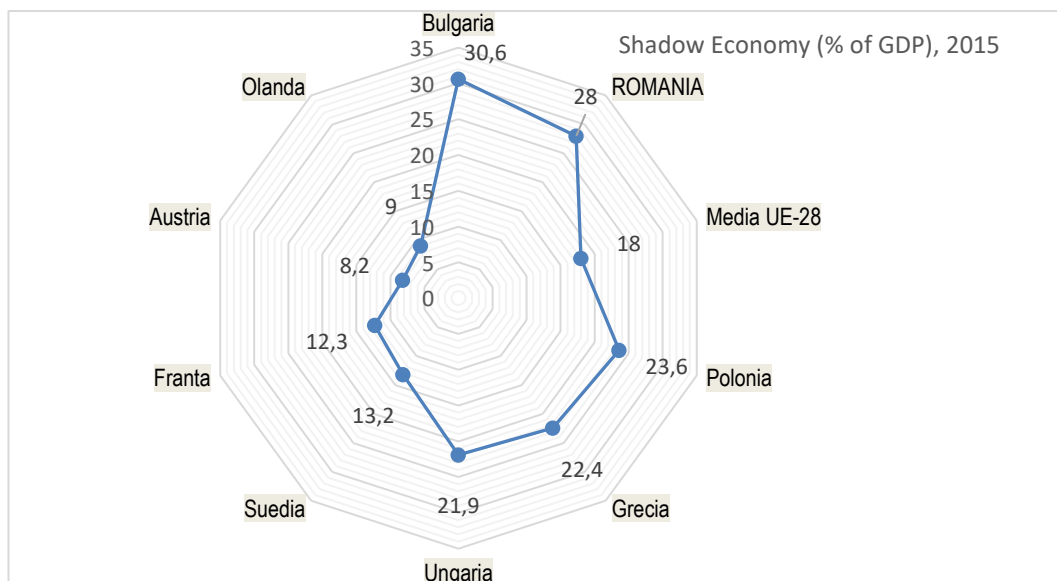
A. Administrație:

Pentru evaluarea rezultatelor generale ale administrației publice din România supunem atenției dimensiunea economiei subterane (Shadow economy)³⁹. Aceasta este evaluată cu ajutorul procedurii econometrice MIMIC (Multiple Indicators and Multiple Courses), promovată de profesorul Friedrich Schneider (*Handbook on the Shadow Economy*, Cheltenham (UK): Edward Elgar Publishing Company, 2011, Friedrich Schneider, Colin C. Williams, 2013, *The Shadow Economy*, The Institute of Economic Affairs, IEA, London, 2013).

Dimensiunea economiei subterane se evaluează prin raportarea la PIB. La nivelul UE-28, economia subterană cunoaște o scădere de la 22,6% (2003) la 19,6% în anul 2008, după care crește în anul 2009 la 20,1% și scade din nou la 18,3% (2015). România ocupă penultimul loc, cu o pondere a economiei subterane în PIB de 28%. În perioada 2003 - 2015, economia subterană a României a înregistrat o scădere a ponderii în PIB, de la 33,6% în anul 2003 la 28% în anul 2015, tendință care s-a înregistrat în majoritatea statelor membre. SE consideră că motivul cel mai important al acestei scăderi este faptul că, în timp ce economia oficială își revine sau este în expansiune, oamenii sunt mai puțin interesați să întreprindă activități suplimentare în economia subterană, pentru a câștiga bani în plus la "negru" (Figura 11).

³⁹ <http://www.econ.jku.at/members/Schneider/files/publications/2015/ShadEcEurope31.pdf>,

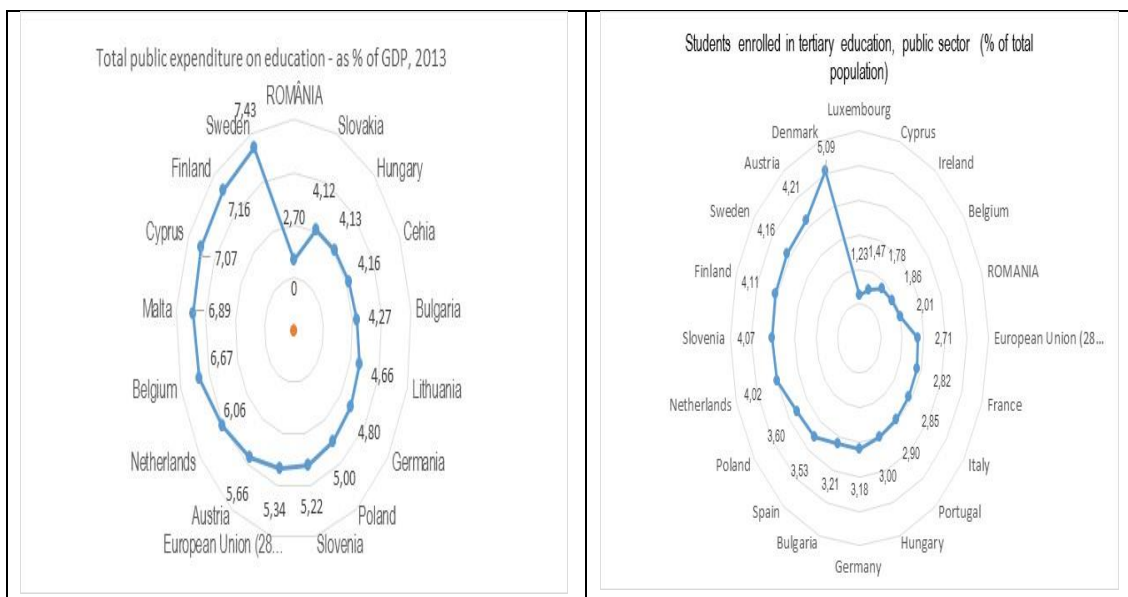
Figura 11: Economia subterană

Source: author compilation on Size and Development of the Shadow Economy of 31 European and 5 other OECD Countries from 2003 to 2015: Different Developments

- B. Educația:** În ceea ce privește educația, vom analiza ca indicatori de bază:
- a. *Cheltuieli publice cu educație ca procent în PIB* - România deține ultimul loc în UE cu numai 2,70% din PIB alocat sectorului învățământ, în creștere comparativ cu anul 2012, când înregistra valoarea de 2,64%. Media UE-28 este de 5,34% (anul 2013), în creștere față de anul 2012 (5,18% din PIB).
 - b. *Număr de studenți din învățământul public* – România deține un procent de 2,01% din numărul studenților înscriși în învățământul public, sub media UE-28 de 2,71% (Figura 12).

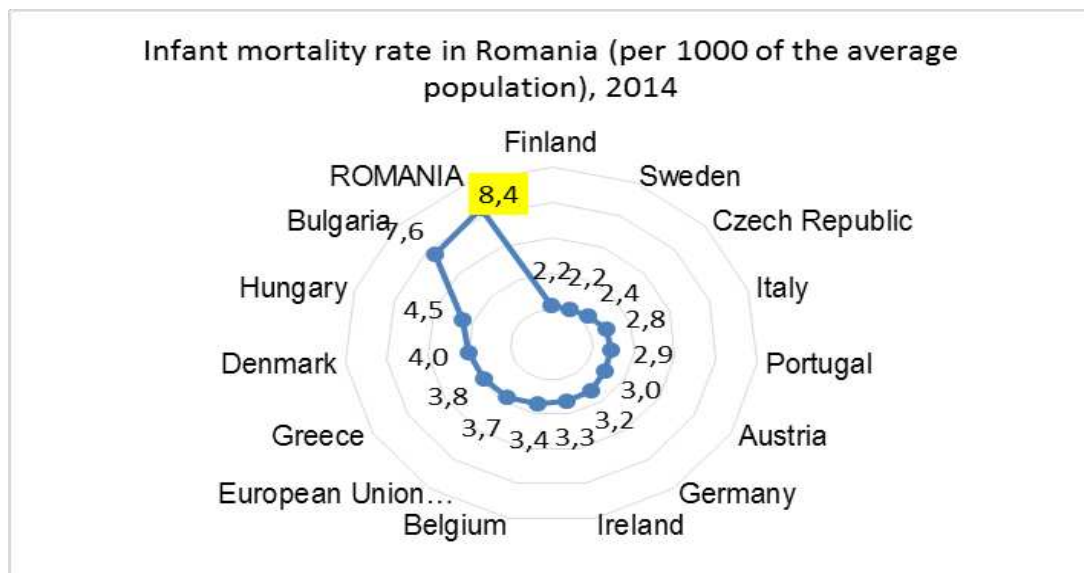
Figura 12: Educația, în anul 2015

Source: Prelucrări date Eurostat Data

C. Sănătate: *Rata mortalității infantile*, în România, în anul 2014, a fost de 8,4 la 1000 loc., superioară mediei UE-28, care este 3,7 la 1000 loc. (anul 2014). România are cea mai mare rată a mortalității infantile din UE-28, alături de Bulgaria, care înregistrează o valoare a indicatorului de 7,6 la 1000 loc. (Figura 13).

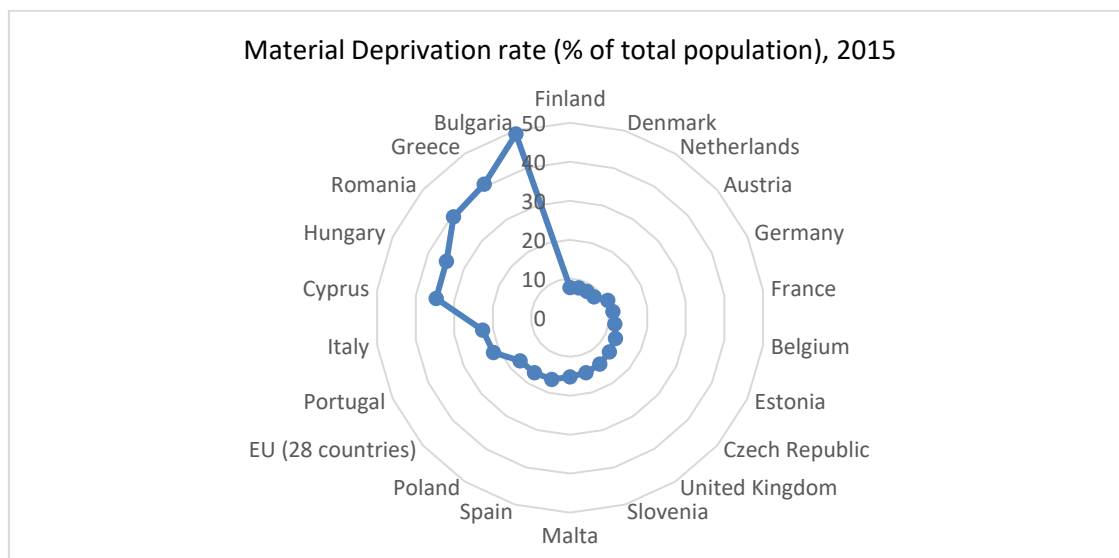
Figura 13: Sănătate

Source: Prelucrări date Eurostat Data

D. Nivelul de trai: Un indicator relevant cu ajutorul căruia poate fi analizat nivelul de trai – element central al politicilor publice - este *Rata sărăciei*. Valoarea acestuia a fost de 39,5% (anul 2015), în scădere comparativ cu anul 2007, când ajungea la valoarea 54,5%. Țările care se plasează la finalul clasamentului sunt Grecia (40,7%) și Bulgaria (49,1%), aflate cu mult sub media UE-28, de 16,9% (2015) (Figura 14).

Figura 14: Nivelul de trai

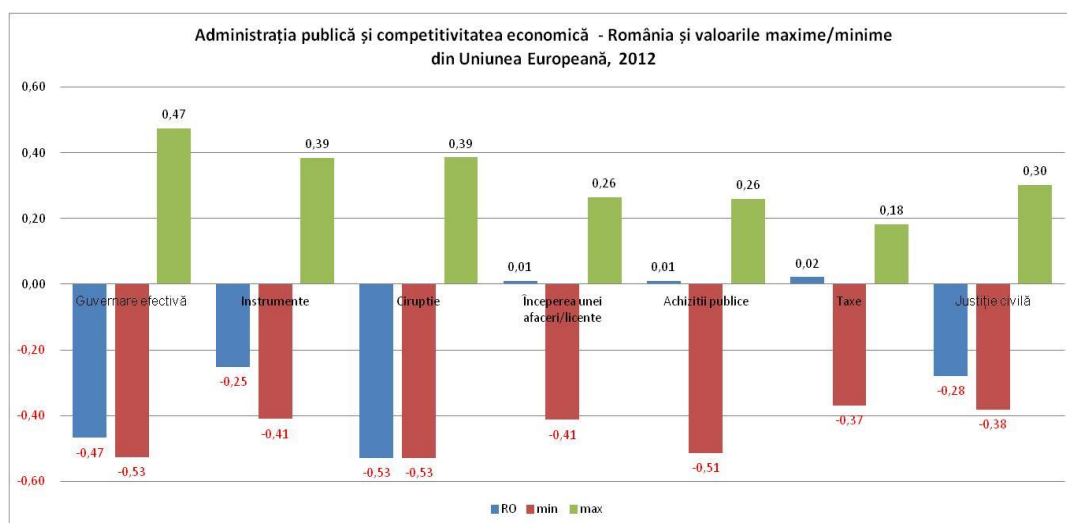

Source: Prelucrări date Eurostat Data

O evaluare generală a eficienței administrației publice din România este prezentată în Raportul *Reindustrialising Europe - MemberStates' Competitiveness Report 2014*⁴⁰. Potrivit acestui raport, modernizarea administrației publice ar trebui să reprezinte una din prioritățile-cheie ale fiecărui stat membru în parte, deoarece ineficiența acesteia, alături de capacitatea judiciară redusă și de o legislație necorespunzătoare/nesigură, sunt elemente care afectează negativ competitivitatea și creșterea economică. Potrivit Raportului, România deține cea mai redusă valoare a indicelui de performanță, comparativ cu cel al statelor membre, propunându-se un proces intens de eficientizare a administrației publice pentru actuala perioadă de programare (2014-2020). De asemenea, România ocupă, penultimul loc la serviciile de tip e-guvernare și la diferite procedee destinate activității firmelor (multe proceduri administrative care nu se pot completa online). Corupția rămâne, însă, cel mai important obstacol în calea dezvoltării afacerilor din România.

Un alt Raport al Comisiei Europene vizează evaluarea eficienței administrației publice prin prisma *performanțelor generale, prin gradul de modernizare a instrumentelor utilizate, prin nivelul corupției, prin procedurile de achiziții publice, prin taxe, justiție și începerea unei afaceri*⁴¹. În figura 9 sunt prezentate valorile medii, minime și maxime ale acestor indici, calculați la nivelul Uniunii Europene. Așa cum se poate observa, România se plasează aproape de valoarea minimă la toți indicatorii analizați (Figura 15).

Figura 15: Evaluarea globală a administrației publice comparativ cu media UE

Sursa: European Comission

Cauzele posibile care au condus la situația prezentată în Figura 9 sunt: limitări în implementarea unui management modern al resurselor umane, bazat pe descentralizarea puterii și responsabilizare, disponibilitatea scăzută de a face afaceri, licențe, începerea afacerilor etc. Obținerea licențelor în România este, considerabil, mai complexă decât în UE, timpul necesar pentru a începe o afacere este echivalent cu media UE, costurile corespondente fiind mai mici (3% din venituri per capita), în timp ce achizițiile publice reprezintă o problemă care ar trebui rezolvată în actuala perioadă de programare. Taxele

⁴⁰file:///C:/Users/Dana/Downloads/Report_MSCompet_Sep2014.pdf

⁴¹http://ec.europa.eu/europe2020/pdf/themes/34_quality_of_public_administration_02.pdf

administrative existente în România sunt peste media UE, în timp ce la capitolul eficiența justiției civile, performanțele sunt sub media comunitară.

Eficiența sectorului public este dată și de capacitatea acestuia de a inova⁴², importante fiind palierele următoare: calitatea personalului angajat, a serviciilor furnizate și a infrastructurii utilizate, toate determinând obținerea unor beneficii cuantificabile, pe subdomeniile specifice (administrație publică, sănătate, educație, politici publice).

Aplicarea inovării în administrația publică determină creșterea valorii bunurilor și serviciilor furnizate populației și mediului de afaceri ("Creating Public Value")⁴³. Dintre ramurile sectorului public, cea mai inovativă este considerată a fi administrația publică locală. Dintre exemple de inovare în sectorul public, amintim: îmbunătățirea accesului la informațiile privind serviciile publice, posibilitatea de completare online a formularelor etc.

Inovarea în sectorul public impune un proces susținut de informatizare, de optimizare a proceselor de lucru prin intermediul tehnologiilor inovatoare, fapt ce poate contribui la creșterea economică pe termen scurt (prin reducerea costurilor și eficientizarea activității) și pe termen lung (creșterea nivelului de trai).

4.3. Finanțarea administrației publice din fonduri UE

În România, administrația publică prezintă o "capacitate redusă de planificare strategică și financiară, o alocare deficitară a resurselor financiare, nu are eficacitate în implementarea politicilor și în furnizarea de servicii, nu cooperează suficient și nu există coordonare între diferitele niveluri de guvernare, prezintă sisteme slabe de gestionare și control, o lipsă a gestionării integrate a serviciilor publice pentru mediul de afaceri și cetățeni și nu există o gestionare de tip strategic și eficace a resurselor umane"⁴⁴.

La nivelul Uniunii Europene, Fondurile Structurale și de Investiții dedică un obiectiv tematic pentru investigarea și susținerea calității și capacității autorităților publice din statele membre, resursele financiare alocate pentru perioada actuală de programare (2014-2020) ajungând la circa 4,7 miliarde Euro.

Un instrument important al actualei perioade de programare care poate susține modernizarea administrației publice din România îl reprezintă Programul Operațional *Capacitate Administrativă* (POCA), al cărui obiectiv este acela de a facilita dezvoltarea socio-economică, prin intermediul unor servicii publice competitive, investiții și reglementări de calitate, contribuind, astfel, la atingerea obiectivelor Strategiei Europa 2020. Obiectivul principal al programului îl reprezintă realizarea unei *administrații publice moderne, care să faciliteze dezvoltarea socio-economică, prin intermediul unor servicii publice competitive, investiții și reglementări de calitate, contribuind astfel la atingerea obiectivelor Strategiei Europa 2020*. Proiectele finanțate prin POCA pot sprijini dezvoltarea și introducerea de sisteme și standarde comune în administrația publică, în scopul optimizării proceselor decizionale, prin: îmbunătățirea eficienței sistemului judiciar, optimizarea structurilor și proceselor din cadrul autorităților și instituțiilor publice locale și îmbunătățirea calității și transparenței actului de justiție.

⁴²Eurobarometrul *Inovarea în sectorul public: percepția și impactul asupra mediului de afaceri* (2012).

⁴³ <https://www.hks.harvard.edu/about/faculty-staff-directory/mark-moore>

⁴⁴ file:///C:/Users/Dana/Downloads/Report_MSCompet_Sep2014.pdf

Optimizarea structurilor administrației publice trebuie să reprezinte o condiție importantă pentru punerea în aplicare a oricărei schimbări structurale către o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii, în sprijinul Strategiei Europa 2020. Dintre acțiunile stabilite în cadrul POCA, menite să contribuie la creșterea calității administrației publice din România, putem aminti:

1. consolidarea capacității administrației publice, în special, prin îmbunătățirea eficienței, a gestionării resurselor umane, a instrumentelor decizionale și a coordonării în cadrul și între diferitele niveluri administrative, precum și prin îmbunătățirea transparenței, a integrității și a răspunderii;
2. accelerarea absorbției fondurilor UE, consolidarea sistemelor de gestiune și de control, îmbunătățirea capacității de planificare strategică, inclusiv bugetul multianual;
3. remedierea deficiențelor persistente din sectorul achizițiilor publice;
4. îmbunătățirea calității și eficienței sistemului judiciar, combaterea corupției la toate nivelurile și executarea efectivă a hotărârilor instanțelor de judecată.

5. CONCLUZII

Sintetic, cheltuielile publice joacă un rol important în cadrul sistemelor naționale, contribuind la coordonarea economiei, la stabilizarea ei, la influențarea ciclului de afaceri etc. Cheltuielile publice prezintă un grad ridicat de inerție și dependență legislativă, aspect ce temperează voința majorității politice. În statele moderne, cheltuielile instituțiilor publice sunt corelate cu programele naționale, dar și cu unele proiecte internaționale.

Administrația publică, prin instituțiile sale, urmărește să satisfacă nevoile colective și să asigure bunăstarea socială, prin mecanisme de gestionare a resurselor, prin coordonarea cererii și a ofertei de activități publice (servicii și bunuri).

Obiectivul general al administrației publice îl reprezintă suplinirea neajunsurilor pieței concurențiale, prin crearea unui cadru instituțional-juridic propice mediului de afaceri, creșterii funcționalității economiei de piață, susținerii bunei guvernări. Pe lângă obiectivul general, există și o serie de obiective specifice, în funcție de categoria instituției publice: asigurarea unui sistem de sănătate viabil și funcțional, un sistem de apărare corespunzător politicilor publice naționale, un sistem de justiție transparent, o infrastructură la un nivel calitativ adecvat, un sistem de susținere a mediului economic care să asigure dezvoltarea durabilă etc.

Relația administrație publică - competitivitate este una multi-dimensională și complexă. Un impact real asupra acestei relații îl au cheltuielile administrației publice și calitatea instituțiilor din sectorul public. Astfel, se poate constata că cheltuielile generale publice raportate la PIB sunt mai mari în țările cu un nivel ridicat de dezvoltare, în timp ce statele mai puțin dezvoltate alocă fonduri insuficiente asigurării unui nivel de trai echitabil și echilibrat. Ineficiența instituțiilor publice generează corupție și prezența economiei subterane, dar și sărăcie și subdezvoltare. Țările care prezintă un sector public inefficient pot apela la politici de reformare, fapt ce poate conduce la creșterea calității bunurilor și serviciilor publice (de ex. prin introducerea concurenței în furnizarea serviciilor, prin concesionarea dezvoltării infrastructurii, privatizarea parțială, alocarea unor fonduri sporite învățământului, sănătății etc.),

În prezent, se consideră că un sector public modern este cel care furnizează oportunități pentru informarea inovativă și tehnologia informației, accelerează performanțele strategice și cele ale resurselor umane, permițând administrației să performeze eficient, pentru creșterea nivelului de trai.

Calitatea administrației publice reprezintă un *driver important al competitivității naționale*. Condițiile necesare unei administrații publice eficiente sunt: (1) orientarea către performanță, (2) orientarea către servicii și produse de calitate, (3) reorganizarea și adaptarea instituțională, (4) un management eficient al resurselor umane și (5) inovarea tehnicilor și metodelor de guvernare, inclusiv guvernarea electronică.

În România, administrația publică prezintă performanțe relativ reduse: deține primele locuri la dimensiunea economiei subterane, la mortalitate infantilă și la rata sărăciei, acești indicatori fiind corelați direct cu politici publice de calitate. La aceasta se mai alătură și percepția negativă pe care cetățenii o au asupra calității instituțiilor publice, asupra serviciilor oferite și, în general, asupra politicilor publice și factorului politic. Mai mult, instrumentele utilizate, în prezent, de administrația publică din România, nu susțin

o valoare publică ridicată a serviciilor și bunurilor, determinând creșterea nivelului birocrăției și corupției. De aceea, este necesară îmbunătățirea tuturor elementelor constitutive ale sectorului public, astfel încât acesta să fie capabil să susțină, pe deplin, competitivitatea națională și regională, dar creșterea economică, în ansamblul ei.

ANEXE

Anexa 1: Total general government expenditure, in EU-28, in 2014 (% of GDP)

	Public service	Defence	Public order and safety	Economic affairs	Environment protection	Housing	Health	Recreation, culture, religion	Education	Social protection
Estonia	4,0	1,8	1,9	4,8	0,6	0,4	5,1	2,0	5,6	11,8
Lithuania	4,6	1,1	1,7	3,2	0,6	0,3	5,5	0,9	5,4	11,5
Romania	4,7	0,8	2,1	5,9	0,8	1,2	4,0	1,0	3,0	11,4
Luxembourg	4,7	0,3	1,0	4,5	1,1	0,8	5,0	1,3	5,2	18,6
Czech R.	4,8	0,7	1,7	6,1	1,1	0,9	7,7	1,2	5,2	13,2
Latvia	4,9	0,9	2,0	4,9	0,7	1,1	3,8	1,7	5,9	11,5
Poland	5,0	1,5	2,2	4,6	0,9	0,7	4,6	1,2	5,3	16,1
Netherlands	5,2	1,1	1,9	4,2	1,5	0,5	8,1	1,5	5,4	16,9
UK	5,4	2,2	2,0	3,0	0,8	0,6	7,6	0,7	5,2	16,5
Slovakia	5,7	0,9	2,3	4,5	0,7	0,6	1,9	0,9	4,1	20,0
Ireland	6,1	0,4	1,4	3,2	0,6	0,7	7,6	0,8	4,3	13,2
Bulgaria	6,3	1,4	2,8	4,9	0,7	1,6	5,5	1,5	4,1	13,4
Germany	6,3	1,0	1,6	3,3	0,6	0,4	7,2	0,8	4,3	18,8
France	6,7	1,7	1,6	5,1	1,0	1,4	8,2	1,5	5,5	24,8
Spain	6,9	0,9	2,0	4,4	0,8	0,5	6,1	1,2	4,1	17,6
Austria	6,9	0,6	1,3	7,4	0,5	0,4	7,9	0,9	5,0	21,7
Malta	7,1	0,8	1,4	5,4	1,6	0,3	6,0	1,1	5,8	13,7
Denmark	7,2	1,2	1,0	3,6	0,5	0,2	8,7	1,8	7,2	24,5
Slovenia	7,5	0,9	1,6	5,7	1,0	0,9	6,6	1,7	5,9	18,0
Sweden	7,8	1,3	1,3	4,3	0,3	0,8	7,0	1,1	6,6	21,3
Finland	8,3	1,4	1,3	4,8	0,3	0,4	8,3	1,4	6,4	25,4
Belgium	8,4	0,9	1,9	7,0	0,9	0,4	8,1	1,3	6,3	19,9
Portugal	8,8	1,0	2,2	6,9	0,5	0,6	6,2	0,9	6,2	18,5
Croatia	8,9	1,5	2,1	6,2	0,4	0,7	6,7	1,3	4,7	15,7
Italy	8,9	1,2	1,9	4,1	1,0	0,7	7,2	0,7	4,1	21,4
Greece	9,9	2,7	2,1	3,7	1,6	0,2	4,7	0,6	4,4	20,1
Hungary	10,2	0,6	1,9	7,4	1,2	0,9	5,0	2,0	5,2	15,6
Cyprus	18,8	1,4	1,7	2,8	0,3	2,2	2,7	0,9	5,8	12,2

Source: authors calculations based on Eurostat

Bibliografie

1. Arpaia, A. Turrini, A., Government Expenditure and Economic Growth in the EU: Long-Run Tendencies and Short-Term Adjustment, European Economy Economic Papers No 300, 2008.
2. Alexandru, I. (1999), Administratia publica. Teorii. Realitati, Lumina Lex.
3. Afonso A., Quality of public finances: some illustrations, European Central Bank; ISEG/UTL-Technical University of Lisbon; UECE-Research Unit on Complexity and Economics.
4. Makrydemetres A., Zervopoulos P et.all. (2016), Reform of Public Administration in Greece; Evaluating Structural Reform of Central Government Departments in Greece: Application of the DEA Methodology, Greece Paper No.97 Hellenic Observatory Papers on Greece and Southeast Europe.
5. Antonescu D. (2015), Criterii de eficiență economică și socială a administrației publice din România, comunicare prezentată la conferința Performanță și bună guvernare în administrația publică, organizată de Institutul de Control Intern, 15.10.2015, <http://incir.ro/performanta-si-buna-guvernanta-in-administratia-publica/>.
6. Drucker P. (2001), Eficienta factorului decizional, Bucuresti, Editura Destin.
7. Manda, C. C. (1999), Administratia publica locala din Romania, Lumina Lex.
8. Arrow, K., (1963), Social Choice and Individual Values, New Haven: Yale University Press.
9. Androniceanu Armenia - Noutati in managementul public Editura Universitara, Bucuresti 2008
10. Axelrod, D., Budgeting for Modern Government, New York: St. Martin's Press, 1995.
11. Bonnet Fr., Management de l'administration, Paris, De Boeck Université, 1993.
12. Boadway, R.W. și Wildasin, D.E., Public Sector Economics, Boston: Little, Brown and Company, 1984.
13. Buchanan, J.M. și Tollison, R.D. (editori), Theory of Public Choice: Political Applications of Economics, Ann Arbor: University of Michigan Press, 1972.
14. Boin, A., James, O., "Lodge, M., The New Public Management "Revolution" in Political Control of the Public Sector", Public Policy and Administration, vol. 21, no. 2, 2006, pp. 81-100.
15. Costea M., Introducere in administratia publica, Bucuresti, Editura Economica, 2000
16. Downs, A., An Economic Theory of Democracy, New York: Harper & Brothers Publishers, 1957.
17. Fisher, R., State and Local Public Finance, Londra: Scot Foresman, 1987.
18. Gwartney J., Economics: Private and Public Choice, New York: Academic Press, 1976.
19. Howard, M., Public Sector Economics for Developing Countries, Jamaica: University of West Indies Press, 2001.
20. Hughes, Owen E., Public Management and Administration: An Introduction, Palgrave Macmillan, 2003.
21. Hoos, J., G. Jenei, L. Vass., Public Administration and Public Management: Approaches and Reforms, In: Public Policy in Central and Eastern Europe: Theories, Methods, Practices, (eds.) M. Potucek, L.T. Leloup, G. Jenei, L. Varadi, NISPACE, 2003.
22. Iancu, A., Bazele teoriei politicii economice, București: All Beck, 1998.

23. Solomon, A.G., „The Fiscal-Budgetary Policy Mix and General Equilibrium in the Context of the Economic-Financial Crisis”, 2013, Internal Auditing & Risk Management, vol. 2, nr. 30.
24. Stillman Richard (2014), Woodrow Wilson and the Study of Administration: A New Look at an Old Essay, DOI: <https://doi.org/10.2307/1958787>, Published online: 01 August 2014.
25. Iorgovan, Antonie, Tratat de drept administrativ, Ed. C.H.Beck, București, 2007.
26. Marinescu Paul, Managementul institutiilor publice - Editura Universitatii din Bucuresti, 2003.
27. Petrescu M., (2010), Public Management: between the Traditional and New Model, in Review of International Comparative Management, Volume 11, Issue 3, July 2010.
28. Petrescu, Rodica Narcisa, Drept administrativ, Ed. Hamangiu, București, 2009.
29. Pfiffner, P. (2000), “Government Legitimacy and the Role of the Civil Service,” in J. P. Pfiffner and D. A. Brook, The Future of Merit Twenty Years after the Civil Service Reform Act, Washington: Woodrow Wilson Press 2000, p. 15-38; Sclar, E. D. (2000), You Don't Always Get What You Pay for: The Economics of Privatization, Ithaca, NY: Cornell University Press.
30. Verboncu I., Zalman M., - Management si performante, Editura Universitara, Bucuresti 2005.
31. Taylor, Frederick Winslow (1911), Principiile managementului științific
32. Zaman Gheorghe, Marinela Geamanu - Eficienta economica, Editura Fundatiei Romania de Maine, Bucuresti, 2006.
33. Zaman Gh, Georgescu G., Antonescu D, Goschin Z., Popa F, (2015), Endogenous economic development at regional level. The case of Romania, https://mpra.ub.uni-muenchen.de/70646/1/MPRA_paper_70646.PDF
34. Gheorghe Zaman, George Georgescu (2015), Financing the endogenous development at regional and county levels. Particularities, trends and challenges, https://mpra.ub.uni-muenchen.de/62270/1/MPRA_paper_62270.pdf
35. Gheorghe Zaman, George Georgescu (2015), The absorption of structural and cohesion funds in Romania: balance of the period 2007-2013 and lessons for the current financial exercise, <http://econpapers.repec.org/paper/pramprapa/56144.htm>
36. Weber, Max. 1895/1994. “The Nations State and Economic Policy (Freiburg Address)” in Weber: Political Writings, P. Lassman and R. Speirs (ed. and trans.), Cambridge: Cambridge University Press.
37. Zai P. V. (2014), *Optiunea publică: o abordare modernă în politicile bugetare*, Revista Transilvană de Științe Administrative 2(35)/2014, pp. 182-190.
38. Wilson W., The Study of Administration, Political Science Quarterly, Vol. 2, No. 2 (Jun., 1887) (publicat in The Academy of Political Science).
39. ***www.cdep.ro
40. ***http://descentralizare.ro/prima_pagina.html
41. ***<http://www.aor.ro>
42. ***<http://www.studiijuridice.ro/carta-europeana-a-autonomiei-locale-%28articol%29,149.html>
43. http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_343_fact_ro_en.pdf
44. <http://www3.weforum.org/docs/gcr/2015-2016/ROU.pdf>
45. <http://reports.weforum.org/global-competitiveness-report-2015-2016/report-highlights/>

46. http://www.administratie.ro/docs/anuar_administratie_2015.pdf

47. Legea nr. 215/2001 a administrației publice locale, republicată, cu modificările și completările ulterioare; Legea nr. 2/1968 privind organizarea administrativă a teritoriului Republicii Socialiste România, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cuprins

1.	<i>INTRODUCERE</i>	3
2.	<i>Administrația Publică – State of the art</i>	4
2.2.	Elemente teoretico-metodologice de evaluare a eficienței instituțiilor publice ...	6
2.3.	Tehnici și metode de evaluare a eficienței administrației publice.....	8
3.	<i>Aspecte generale și specifice privind cheltuielile publice în statele membre ale Uniunii Europene</i>	11
3.1.	Analiza cheltuielilor publice în Uniunea Europeană și în România	11
3.2.	Analiza calității instituțiilor publice în Uniunea Europeană	17
4.	<i>Eficiența administrației publice în România</i>	19
4.1.	Instituții specifice ale administrației publice.....	19
4.2.	Evaluarea eficienței sectorului public în România.....	21
4.3.	Finanțarea administrației publice din fonduri UE.....	27
5.	<i>CONCLUZII</i>	29
	<i>ANEXE</i>	31
	<i>Bibliografie</i>	32